

28 Augustus 2016, Feest van St. Augustinus
Voorgangers:
Louis Mulder OSA, Piet Stikkelbroeck OSA en Joost Koopmans OSA

Laatste viering in de Augustijnenkerk te Eindhoven
in het teken van dankbaarheid
voor 118 jaar Augustijnse aanwezigheid in het hart van Eindhoven.

*Afbeelding: 'Tolle lege' (neem en lees)
Schilderij van Gerardus Xaverius de San (1745-1830)
in de rechter zijbeuk van de Augustijnenkerk in Eindhoven*

Bijschrift:

Gedurende 32 jaar had Augustinus een werelds leven geleid. Hij had zich bezig gehouden met ijdele filosofieën en goed genoten van het leven. Maar in zijn hart voelde hij diepe onrust. Tijdens een gesprek met vrienden liep hij de tuin in met een afschrift in zijn hand van de brief van Sint Paulus aan de Romeinen. Hij gooide het boek ergens neer en liep onrustig rond. Toen hij terugkwam bij het boek deed hij het zo maar open.

*Dit schilderij stelt zijn ontroering voor bij het lezen van de volgende passage,
Romeinen 13, 11-14:*

'Gij weet dat het tijd is om uit de slaap op te staan en dat het uur geslagen is: de dag breekt aan, leg dus af de werken van de duisternis en omgordt u met de wapens van het licht. Leef onberispelijk zoals je dat doet op klaarlichte dag; niet in braspertij en dronkenschap, niet in ontucht en losbandigheid, niet in twist en ijverzucht, maar omkleedt u met de Heer Jezus Christus.'

En hij getuigt zelf: 'Terstond viel alle zwaarigheid van me af

Inleiding L. Mulder OSA

Ook vandaag zijn wij hier samengekomen in de naam van de Vader, Zoon en Heilige Geest. U allen van harte welkom. De trouwe kerkbezoekers, medebroeders, genodigden, en u allen die nog één keer in de vertrouwde Paterskerk met ons de eucharistie willen vieren - en wel vandaag-28 Augustus, de feestdag van de heilige Augustinus.

Het is met weemoed én met dankbaarheid dat wij hier samen zijn. Ruim 12 jaar geleden heeft de toenmalige provinciaal pater Bodaar vanaf deze plaats al aangekondigd dat de Augustijnen binnen niet al te lange tijd hun pastorale zorg voor de Paterskerk zouden beëindigen.

12 jaar geleden .... en nu is het zover!

Ik zeg het met weemoed en pijn in het hart, maar we mogen ook in dankbaarheid terugzien, dankbaar voor die 118 jaren in deze kerk, dankbaar omdat zoveel mensen hier hebben gebeden, troost gevonden, kaarsjes hebben opgestoken voor alle mogelijke intenties.

In deze laatste viering vanmorgen willen we daar allemaal aan denken: aan het verdriet en aan de vreugden, aan alles wat we hier hebben beleefd, en we vragen Gods zegen om bij ons te blijven en we spreken onze hoop uit dat het verhaal van het Evangelie door mag gaan, verder verteld en gehoord mag worden. Graag wens ik u allen een inspirerende viering toe.

Gebied om vergeving, met woorden van Augustinus:

Voor U staat mijn sterkte, voor U staat mijn zwakheid

Behoed mijn sterkte, genees mijn zwakheid.
Voor U staan mijn onwetendheid en mijn kennis
Laat mij daar binnentreden waar Gij U voor mij geopend hebt en neem mij in U op.
Open U voor mij als ik daar aanklop, waar Gij U nog verbergt voor mij.
Moge God die groter is dan ons hart, ons omgeven met vergeving en goedheid
en ons geleiden tot het eeuwig leven.

Lezing: uit preek 75, 1-2 van Augustinus

De boot die de leerlingen vervoerde kwam midden op het meer in moeilijkheden omdat de wind tegenzat. Maar de Heer wist ze gerust te stellen want hij kalmeerde de golven. Is het vreemd dat degene die alles gemaakt heeft, ook alles kan kalmeren? Er waren aan boord ook mensen die tegen hem zeiden: Waarlijk, u bent de Zoon van God. Toen hun dat nog niet duidelijk was geworden, waren ze in paniek geraakt. Maar hij wist de woeste golfbewegingen uit hun hart weg te nemen. Die hadden hen geestelijk in groter gevaar gebracht dan lichamelijk, op het onstuimige meer. Ze hadden geen houvast, ze waren onzeker. In deze wereld zijn we trouwens allemaal vreemdelingen, ook al verlangt niet iedereen er naar om terug te keren naar het vaderland. Op onze reis krijgen we immers te maken met woeste golven en met zware stormen. Maar we moeten wel aan boord blijven. Want als we met een boot al in gevaar zijn, dan kunnen we het zonder boot wel vergeten. Als je in de diepe zee terechtkomt kun je nog zulke sterke armen hebben, maar onherroepelijk komt het moment dat je wordt overweldigd door de onafzienbare zee, dat je verzwolgen wordt en verdrinkt. Het is dus zaak om aan boord te blijven.

Evangelie: Marcus 4, 35-41

Op een dag tegen het vallen van de avond sprak Jezus tot zijn leerlingen: 'Laten we oversteken'. Zij stuurden het volk weg en namen Hem mee zoals Hij daar in de boot zat; andere boten begeleidden Hem. Er stak een hevige storm op en de golven sloegen over de boot zodat hij al vol liep. Intussen lag Hij aan de achtersteven op het kussen te slapen. Ze maakten Hem wakker en zeiden Hem: 'Meester, raakt het U niet dat wij vergaan?' Hij stond op, richtte zich met een dwingend woord tot de wind en sprak tot het water: 'Zwijg stil!' De wind ging liggen en het werd volmaakt stil. Hij sprak tot hen: 'Waarom zijt gij zo bang? Hoe is het mogelijk dat ge nog geen geloof bezit?' Zij werden door een grote vrees bevangen en vroegen elkaar: 'Wie is Hij toch, dat zelfs wind en water Hem gehoorzamen?'

Overweging

“Wees niet bang”, dat is de titel van een boek waarin de levensgeschiedenis wordt beschreven van Mgr. Muskens, de vorige bisschop van Breda. Misschien herinnert u zich nog wel dat die bisschop een keer gezegd heeft: niemand hoeft in Nederland honger te lijden; en als dat wel zo is, als je echt honger lijdt, dan haal maar ergens een broodje weg... Daar is toen veel over te doen geweest: het broodje van Muskens.

Wees niet bang. We gebruiken die woorden heel vaak in allerlei situaties. Hoe vaak zegt een moeder en vader niet tegen hun kind: Wees maar niet bang....ik ben toch bij je!
We horen die woorden vandaag ook in het evangelie van Marcus.
En Marcus vertelt een verhaal van storm op het meer. Het is een geloofsverhaal, zoals alle verhalen uit de heilige schrift. En Marcus vertelt dit verhaal aan zijn eigen geloofsgemeenschap, zeg maar aan zijn eigen parochie, met verwijzing naar Jezus van Nazareth. De man die de storm tot bedaren bracht en tegen zijn leerlingen zei... waarom zijn jullie zo bang, ik ben toch bij je.
En die evangelist Marcus die probeert zijn parochianen, zijn geloofsgenoten, een hart onder de riem te steken met dit verhaal, want de christenen in die tijd hadden het moeilijk. Ze werden vervolgd, gemarteld, gedood, omdat ze christen waren! Het stormde in die eerste christen tijd.

De tekst “wees niet bang”, komt heel vaak voor in de bijbel. Als je op internet kijkt, dan staat er... 365 keer! Dat is één keer per dag!

En die woorden “Wees niet bang”, staan er niet omdat er geen aanleiding zou zijn om bang te zijn; aanleidingen zijn er genoeg, in de grote wereld waarin wij leven en ook vaak in ons eigen kleine wereldje; redenen genoeg om bang te zijn. Maar het staat er zo vaak - denk ik - voor iedere dag één keer, omdat een bange, angstige houding, haaks staat op een leven van geloof. Voor geloof is moed nodig, volharding/vertrouwen/doorzetten! Wees niet bang, ik ben er toch, zegt Jezus.

Wees niet bang, hebben wellicht ook onze medebroeders gedacht en gezegd, toen ze met een klein groepje Augustijnen 125 jaar geleden in Eindhoven kwamen wonen. Wees niet bang... om ook maar een kerk te bouwen. Wees niet bang... om ook aan een middelbare school te beginnen. Wees niet bang... om naar het ideaal van Augustinus één van hart en één van ziel met elkaar te leven.

Na 125 jaar is het tegenovergestelde misschien ook wel waar: Op dit ogenblik zijn we in Nederland nog met een klein groepje Augustijnen, 29 in getal, waarvan de jongste 72 is.

Wees niet bang.... om vanuit deze realiteit van het oud worden, de Paterskerk te sluiten; Wees niet bang....om dit grote en prachtige klooster Mariënhage te verlaten en elders kleiner te gaan wonen. Wees niet bang...om vanuit datzelfde ideaal van Augustinus én van hart en één van ziel met elkaar te leven ondanks alle gebreken van het oud/worden. Wees niet bang....Ik ben toch bij jullie.

Wees niet bang,..... zeg ik ook vandaag tot u de trouwe bezoekers van onze kerk.

Maar ik zeg hetzelfde tegen mensen die naar hier zijn gekomen omdat hun parochiekerk werd gesloten en die hier gevonden hebben wat ze zochten. Onze kerk is toch altijd denk ik, een ruimte geweest waar plaats was voor velen, met respect voor elkaar ondanks verschillende geloofsbelevingen en geloofsopvattingen. En hoe velen hebben hier kracht en troost gevonden voor hun leven!

De kerk gaat gesloten worden, maar wees niet bang...om nieuwe wegen te gaan ook zonder deze kerk en zonder Augustijnen. Wees niet bang... om je aan te sluiten bij een nieuw onderkomen in de kapel van Glorieux; of bij welke parochiegemeenschap dan ook, en probeer daar levende stenen te zijn voor anderen.

Wat wel bewaard en uitgedragen kan worden is de spiritualiteit van Augustinus en dat is niet voorbehouden aan Augustijnen. Misschien is dat ook wel hoogst actueel in onze dagen en voor de toekomst. Het- op weg zijn- naar God, daar was Augustinus heel zijn leven 'onrustig' naar op zoek.

De tijden ZIJN niet slecht, zegt Augustinus, ook al leven we in een moeilijke tijd.

Leef goed en de tijd is goed! Wij zijn de tijden! De tijden zijn wat wij ervan maken, aldus Augustinus 12 eeuwen geleden. De honger naar God... ook in onze wereld waarin mensen uit elkaar dreigen te groeien en vaak in de leegte terecht komen; maar tegelijkertijd leven in een wereld waar alles binnen bereik is, in die wereld - onze wereld - zou het gedachtegoed van Augustinus wel eens van enorme waarde kunnen zijn.

Voor de toekomst van dit gebouw heb ik alle vertrouwen. Het zal een plek blijven en opnieuw worden waar mensen samenkomen, waar verbindingen worden gelegd tussen mensen, waar gevierd wordt, waar vreugde een plek krijgt maar evenzeer waar mensen verdriet en tegenslag kunnen delen met elkaar.

Vandaag is er alle reden om dankbaar te zijn voor de jaren die achter ons liggen. In en vanuit deze kerk kunnen we terugzien op mooie jaren. Jaren van goed verzorgde liturgieën, met name in de jaren dat hier nog vele fraters Augustijnen woonden in opleiding.

Maar er was ook veel aandacht voor Augustijnse devoties voor Nicolaas van Tolentijn en Rita van Cascia; en de liefde tot Maria, als de moeder van Goede Raad; en de uitstekende kwaliteit van liturgische muziek met de 'Sangertjes uyt die Haghe' en later het gemengd polyfoon koor met de niet te vergeten Organist Dorthy de Rooij.

Met hart en ziel is hier 125 jaar gewerkt. Met vertrouwen geven wij kerk en klooster over aan anderen, die - zij het op hun eigen manier - en in harmonie met de kerk in Eindhoven, Gemeente en Provincie- HART EN ZIEL willen geven aan stad en inwoners. Moge Gods zegen daarop rusten.

=====

© Perikoop: Katholieke Bijbelstichting, 's-Hertogenbosch, Nederland.

De vieringen voor deze geloofsgemeenschap zullen voortaan op zondag plaatsvinden om 9:30 uur in de kapel van Glorieux, Geldropseweg 170 (tegenover het Augustinianum).